

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>Sędzia SO Małgorzata Perdion-Kalicka</i>
Protokolant –	st.sekr.sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu 19 listopada 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania ***(...) Sp. z o.o. w B.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 31 grudnia 2018 r.

Nr (...)

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od (...) Sp. z o.o. w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

XVII AmE 143/19

UZASADNIENIE

Decyzją (...) z 31 grudnia 2018 r. na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a, art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 2a pkt 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. – Dz. U. z 2018 r. poz. 755, ze zm.) w zw. z art. 9a ust. 1a pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne (dalej jako: p.e.), a także w związku z art. 186 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 1269, ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył (...) sp. z o.o. w B. karę pieniężną w wysokości 1666,82 zł za to, że nie wywiązał się w 2013 r., z określonego w art. 9a ust. 1 p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1 p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnych źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej

strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w art. 9a ust. 5 p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 ww. ustawy (decyzja, k. 5-12).

(...) sp. z o.o. w B. wniosło odwołanie od decyzji, zaskarżając ją w całości. Przedsiębiorca wniosł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej oraz zasądzenie na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty za udzielone pełnomocnictwo. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie art. 9a ust. 1a pkt 2 p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r. poprzez jego błędne zastosowanie i błędne uznanie, iż skarżący spełnia przesłanki pozwalające uznać go za przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi, a przez to jest zobowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej pomimo tego, iż skarżący nie wytwarza i nie obraca energią elektryczną, a jedynie dostarcza energię elektryczną odbiorcom końcowym na zasadzie refaktury oraz posiadana przez skarżącego koncesja z 5 lipca 2010 r. uprawnia go jedynie do prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na wytwarzaniu energii elektrycznej w odnawialnym źródle energii, elektrowni biogazowej ((...)), wytwarzającej energię elektryczną przy wykorzystaniu biogazu uzyskanego w procesie fermentacji osadów, przy użyciu zespołów prądotwórczych o mocy zainstalowanej 0,400MW, zlokalizowanej na terenie oczyszczalni ścieków w B., gmina B., powiat (...), województwo (...), a energia refakturowana przez skarżącego nie została wytworzona przez skarżącego na terenie oczyszczalni ścieków, a kupiona od (...) sp. z o.o.;

2. naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 1a w zw. z art. 56 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 56 ust. 2a pkt 1 p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. poprzez jego błędne zastosowanie i wymierzenie skarżącemu kary pieniężnej w wysokości 1666,82 zł pomimo braku konieczności uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, co zostało wykazane przez skarżącego w toku postępowania;

3. naruszenie art. 7 w zw. z art. 77 ust. 1 w zw. z art. 80 kpa poprzez naruszenie zasady prawdy obiektywnej poprzez niewyczerpujące zebranie i rozpatrzenie całego materiału dowodowego w sprawie oraz niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, takich jak zakres posiadanej w 2013 r. przez skarżącego koncesji na wytwarzanie energii elektrycznej, źródła pochodzenia energii elektrycznej refakturowanej przez skarżącego na inne podmioty, brak uzyskania przez skarżącego jakiegokolwiek dochodu z tytułu refakturowania energii elektrycznej, wystawienia przez skarżącego faktur korygujących, na podstawie których zostały zwrócone wszelkie pobrane wcześniej przez skarżącego kwoty i tym samym dokonanie przez organ – Prezesa URE błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprzedaży przez skarżącego i uzyskania przez niego dochodu z tytułu sprzedaży energii elektrycznej (odwołanie, k. 13-18).

Pozywany Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jego oddalenie, przeprowadzenie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania administracyjnego oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (odpowiedź na odwołanie, k. 43-47v)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. w B. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Przedmiotem działalności spółki jest m.in. wytwarzanie energii elektrycznej, wytwarzanie paliw gazowych, wykonywanie instalacji wodno-kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych i klimatyzacyjnych. (odpis aktualny z KRS, k. 31- 40)

Decyzją Prezesa URE z dnia 5 lipca 2010 r., znak: (...), została udzielona spółce koncesja na wytwarzanie energii elektrycznej na okres od 10 lipca 2010 r. do 10 lipca 2020 r. (decyzja Prezesa URE z 5 lipca 2010 r., znak: (...), k. 20v-23v)

W 2013 roku spółka dokonała sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 35,941 MWh energii elektrycznej (załącznik nr 1 do pisma powoda z 22 kwietnia 2014 r., k. 8 akt adm; wykaz odbiorców, którym powód sprzedał energię wraz z informacją o ilości sprzedanej energii elektrycznej poszczególnym odbiorcom - pisma powoda wraz z załącznikiem, k. 20-23 akt adm.). Powód sprzedawał energię elektryczną odbiorcom końcowym za wyższą cenę, iż kwota, jaką płacił spółce (...) sp. z o.o. za jej nabycie. (faktury, k. 35-96; 100-131; 137-166; 172-200; 203-208; 218-1640; 1649-1651; 1662-1663; 1671-1677; 1711-1816 akt adm.)

Powód w związku z powyższą sprzedażą energii elektrycznej w 2013 r. nie uzyskał i nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia świadectwa pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej. Nie uiszczył również alternatywnej opłaty zastępczej na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (okoliczność bezsporna).

W roku 2017 r. przychód (...) sp. z o.o. w B. z tytułu sprzedaży energii elektrycznej wyniósł (...) zł (rachunek zysków i strat (...) sp. z o.o. w B. za 2017 r., k. 1709 akt adm.).

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej wskazane dowody, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego, jak i w oparciu o twierdzenia stron, oraz fakty powszechnie znane. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zebranych w sprawie dokumentom, które nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im mocy dowodowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie powoda nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż decyzja jest prawidłowa i znajduje oparcie w przepisach prawa.

Wstępnie zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 186 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy zmienianej w art. 179, za okres przed dniem wejścia w życie art. 179 pkt 5, oraz w zakresie kar pieniężnych za nieprzestrzeganie tego obowiązku w tym okresie stosuje się przepisy dotychczasowe.

Podstawę do nałożenia na powoda kary pieniężnej stanowił przepis art. 56 ust. 1 pkt. 1a p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. Przepis ten stanowi, że karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, świadectw pochodzenia biogazu lub świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłat zastępczych, o których mowa w art. 9a ust. 1 i 8, lub nie przestrzega obowiązków zakupu energii elektrycznej, o których mowa w art. 9a ust. 6, lub nie przestrzega obowiązków zakupu ciepła, o których mowa w art. 9a ust. 7, lub przedkłada Prezesowi URE wnioski o wydanie świadectwa pochodzenia, świadectw pochodzenia biogazu lub świadectwa pochodzenia z kogeneracji zawierające dane lub informacje niezgodne ze stanem faktycznym.

Zgodnie z art. 9a ust. 1 p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r. odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 1a, w zakresie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 9, są obowiązani:

1) uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1, wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub

2) uiścić opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 2.

Stosownie do przepisu art. 9a ust. 1 a pkt 2 p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r. obowiązek miało wykonywać przedsiębiorstwo energetyczne prowadzące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym niebędącym odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w pkt 1.

Powołane przepisy prawa znajdują zastosowanie w ustalonym w sprawie faktycznym, a dokonana subsumpcja pozwala stwierdzić, że powód podlegał obowiązkowi przedstawienia świadectwa pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej o jakiej mowa w tych przepisach.

Odnosząc się do zarzutu powoda dotyczącego nieprzysługiwania mu statusu przedsiębiorcy energetycznego, to zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 12 pkt a p.e. przedsiębiorstwem energetycznym jest podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji paliw albo energii lub obrotu nimi. Natomiast w 2013 roku definicja działalności gospodarczej zawarta była w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 2 ww. ustawy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Wobec powyższego w ocenie Sądu powód zajmując się sprzedażą energii elektrycznej odbiorcom końcowym w 2013 r. spełnił przesłanki kwalifikujące go jako przedsiębiorcę energetycznego, podlegał on więc przedmiotowemu obowiązkowi na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego.

Powód zobowiązany był zatem na mocy art. 9a ust. 1 ustawy p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r. do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub art. 9o ust. 1 powołanej ustawy, wydanych dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub też alternatywnie do uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 p.e. Przy czym w myśl art. 9a ust. 5 p.e. przedmiotowe opłaty zastępcze, stanowią dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i należy je uiścić na wyodrębnione rachunki tego funduszu do dnia 31 marca każdego roku za poprzedni rok kalendarzowy.

Zakres wskazanego ustawowego obowiązku został określony w § 3 pkt 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 18 października 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz. U. z 2012 r., poz. 1229 ze zm.), zgodnie z którym obowiązek uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia albo uiszczenia opłaty zastępczej za 2013 r. uznaje się za spełniony, jeżeli za dany rok udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia, które przedsiębiorstwo energetyczne przedstawiło do umorzenia, lub z uiszczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej, w wykonanej całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej przez to przedsiębiorstwo odbiorcom końcowym, wynosi nie mniej niż 12 %.

Z danych przekazanych przez powoda wynika, że (...) sp. z o.o. w B. dokonało w 2013 roku sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 35,941 MWh. Wobec tego powód był obowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub art. 9o ust. 1 p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. w ilości 4,312 MWh, względnie uiszczenia opłaty zastępczej za 2013 r., na łączną ilość odpowiadającą 4,312 MWh energii elektrycznej.

Ze zgromadzonego materiału wynika, iż powód nie przedstawił do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia, czego przedsiębiorca także nie kwestionował.

W przypadku nieprzedstawienia Prezesowi URE świadectw pochodzenia do umorzenia, Przedsiębiorca mógł jednak zamiennie uiścić stosowną opłatę zastępczą, biorąc pod uwagę, że jednostkowa opłata zastępcza po jej waloryzacji wynosiła w 2013 r. 297,35 zł/MWh. Zatem całkowita opłata zastępcza opiewała na kwotę 1282,17 zł odpowiadającą 4,312 MWh energii elektrycznej w ww. cenie.

Przedsiębiorca w toku postępowania administracyjnego podał, że nie dokonał jej zapłaty. Pozwany stwierdził również, że na konto (...) do dnia 31 marca 2013 r. nie wpłynęła opłata zastępcza.

Bezspornym jest zatem fakt, iż powód nie wywiązał się w 2013 r. z określonego w art. 9a ust. 1 p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r. obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia na łączną ilość 4,312 MWh, o którym mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1 ww. ustawy, albo uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 9a ust. 5, czyli do dnia 31 marca 2013 r., obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 ww. ustawy.

Wobec powyższego zastosowanie miał w sprawie art. 56 ust. 1 pkt 1a p.e. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r., zgodnie z którym karze pieniężnej podlega między innymi ten, kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, świadectw pochodzenia biogazu albo nie uiszcza opłaty zastępczej, o której mowa w art. 9a ust. 1 ww. ustawy. Tym samym Prezes URE jest nie tylko uprawniony, ale wręcz zobowiązany do nałożenia kary pieniężnej na podmiot, który nie wypełni ustawowego obowiązku. W świetle treści ww. przepisu nie ma podstaw do ustalenia, że zastosowanie kary jest uwarunkowane zawinionym zachowaniem przedsiębiorcy. Zatem art. 56 ust. 1 stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia kary, a odpowiedzialność danego podmiotu ma charakter odpowiedzialności obiektywnej, co oznacza, że jest niezależna od subiektywnego elementu, jakim jest wina przedsiębiorcy. Dla możliwości zastosowania sankcji pieniężnej, o której mowa w przepisach prawa energetycznego, istotne jest zatem jedynie istnienie obowiązku prawnego zabezpieczonego sankcją pieniężną oraz stwierdzenie samego faktu jego naruszenia przez podmiot zobowiązany. Samo naruszenie normy sankcjonowanej uzasadnia natomiast postawienie zarzutu niezachowania należytej ostrożności wymaganej w stosunkach danego rodzaju (por. wyrok SN z 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10; wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 stycznia 2006 r., sygn. akt SK 52/04; Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego -A nr 2006/1/6). Charakterystyczne dla tego typu odpowiedzialności jest jej „oderwane od konieczności stwierdzenia winy i innych okoliczności sprawy, wystarczy jedynie ustalenie samego faktu naruszenia prawa lub wymogów decyzji administracyjnej” (TK sygn. P 64/07). Przypisanie odpowiedzialności sprowadza się zatem do ustalenia, czy określone zdarzenie wyczerpuje znamiona ustawowe i pozostaje w związku przyczynowym z zachowaniem konkretnego podmiotu.

Stosownie do treści art. 56 ust. 6 p.e., ustalając wysokość kary pieniężnej należało więc uwzględnić stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Przy czym do ustalenia minimalnej wysokości kary, za nieprzedstawienie świadectwa pochodzenia służy algorytm wskazany w art. 56 ust. 2a pkt 1 p.e. Jak wynika z treści powołanego przepisu wysokość kary pieniężnej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne nie może być niższa niż kwota nieuiszczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej pomnożonej przez współczynnik 1,3. Skoro kwota nieuiszczonej opłaty zastępczej wyniosła 1282,17 zł, to kara minimalna w niniejszym przypadku wynosi 1666,82 zł.

Kara w wysokości 1666,82 zł mieści się w granicach wskazanych w art. 56 ust. 3 p.e., w świetle którego wysokość kary pieniężnej nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Wymierzona kara stanowi (...) przychodu netto powoda ze sprzedaży w 2017 r., który wyniósł (...) zł. Natomiast biorąc pod uwagę przychód powoda w 2017 r. z działalności polegającej

na obrocie energią elektryczną ustalony przez pozwanego (na podstawie ilości wprowadzonej przez powoda energii elektrycznej do sieci (...) S.A., tj. 192,980 MWh) wymierzona kara stanowi (...) ww. przychodu.

W świetle ustalonego stanu faktycznego nałożenie kary pieniężnej na powoda było uzasadnione, a określenie jej wymiaru w zaskarżonej decyzji, było najniższą możliwą do wymierzania karą. Minimalna kara jest nieznacznie tylko większa niż opłata zastępcza, której strona nie uściła, a Sąd nie może w świetle przedstawionych przepisów ustawy zmiarkować tak ustalonej kary minimalnej. Karę jest więc proporcjonalna do zaistniałego naruszenia przepisów. Należy przy tym pamiętać, że kara ma realizować funkcję wychowawczą i oddziaływać zniechęcająco na przedsiębiorców. Stąd jej minimalna wysokość została ustalona przez ustawodawcę na nieco wyższym poziomie niż opłata zastępcza, której nieuiszczenie jest sankcjonowane karą. Przy czym kara ustalona na najniższym możliwym poziomie uwzględnia podnoszoną przez powoda okoliczność, że zaniechanie było wynikiem przekonania o braku konieczności uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia energii elektrycznej z uwagi na niewytwarzanie i nieobracanie energią przez powoda, a jedynie dostarczanie energii elektrycznej odbiorcom końcowym na zasadzie refaktury. Zatem motywacja powoda, która doprowadziła go do zaniechania wykonania obowiązku została uwzględniona przez organ przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej.

Przy czym w ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powodowa spółka prowadziła działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną w 2013 roku. (...) sp. z o.o. w B. dokonywało w 2013 roku sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z kopii umów zawartych pomiędzy powodem, a odbiorcami energii elektrycznej, kopii faktur VAT wystawionych odbiorcom przez powodową spółkę oraz faktur otrzymanych od (...) sp. z o.o., wynika, że spółka (...) sp. z o.o. działała w zakresie obrotu energią elektryczną w sposób powtarzalny. Twierdzenia powoda, iż dokonywał on jedynie refakturowania, nie są prawdziwe. Przyjęcie wersji powoda wymaga, aby działania spółki (...) sp. z o.o. wynikały wprost z umowy zawartej pomiędzy nią, a odbiorcami końcowymi, a cena energii elektrycznej odpowiadała cenie wynikającej z faktury wystawionej powodowi przez (...) sp. z o.o. Tymczasem z porównania faktur wystawionych przez powodową spółkę odbiorcom końcowym oraz faktur wystawianych spółce (...) sp. z o.o. przez (...) sp. z o.o., jasno wynika, iż powód nie sprzedawał energii elektrycznej po cenie zakupu. W przypadku rozliczenia z (...) Sp. z o.o., powód stosował przez cały rok stałą cenę za energię elektryczną wynoszącą 310 zł/MWh, w sytuacji gdy średnia miesięczna cena zakupu energii elektrycznej od sprzedawcy wahała się od 274,66 zł/MWh do 319,99 zł/MWh. W rozliczeniu powodowej spółki z Gminą B., powód zastosował jedną fakturę rozliczeniową dla całego roku ze średnią ceną sprzedaży energii elektrycznej w wysokości 300 zł/MWh, powołując się na stosowanie średniej ważonej ceny z faktur zakupowych z całego roku, jednakże średnia ważona z faktur zakupowych wynosiła 306,97 zł/MWh. W rozliczeniu ze spółką (...) S.A. za miesiąc wrzesień powód zastosował cenę sprzedaży energii elektrycznej w wysokości 314,71 zł/MWh, a cena jej zakupu wynosiła 292,34 zł/MWh. Sprzedając energię elektryczną (...) Sp. z o.o. powód stosował cenę kwartalną wynoszącą 350 zł/MWh, a sam rozliczał się w okresach miesięcznych, a średnia miesięczna cena wahała się od 279,28 zł/MWh do 329,88 zł/MWh. Energię elektryczną od powoda kupowała również A. K. w ramach prowadzonej działalności gastronomicznej, a powód w tym przypadku zastosował stałą cenę sprzedaży energii, wyższą niż cena za jaką nabył energię. Rozliczenia z (...) S.A. odbywały się zgodnie z umową z 1 stycznia 2002 r. dot. Zagadnień usuwania szkód spowodowanych ruchem zakładów górniczych nr (...) oraz ugodą nr(...) o naprawienie szkody górniczej spowodowanej ruchem zakładu górnictwa. Odbiorca został obciążony 50% kosztów wynikających z faktur zakupowych, bez uwzględnienia faktycznej ilości zużytej przez ten podmiot energii elektrycznej oraz bez uwzględnienia jednostkowej ceny zakupu.

W świetle powyższych okoliczności nie można zatem uznać, że powód dokonywał jedynie refakturowania po cenie zakupionej energii elektrycznej. W tej kwestii Sąd Okręgowy w Warszawie podziela stanowisko Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. wyrażone w wyroku z 7 marca 2016 roku, sygn. akt III SA/Wa 961/15, iż „przeniesienie ciężaru kosztów na inną osobę nie może być zatem w żaden inny sposób potraktowane niż jako świadczenie usługi w tym samym zakresie. Czynność refakturowania, której zasadniczym celem jest przeniesienie przez refakturującego kosztów danej usługi na rzecz faktycznego jej beneficjenta, polega na wystawieniu przez podatnika

na rzecz tego beneficjenta jedynie refaktury dokumentującej wyświadczenie przez podatnika tej samej usługi, którą otrzymał” (legalis nr 1471135).

Nie można zatem uznać, że powód w ramach swojej działalności dokonywał jedynie refakturowania, nie zaś prowadzenia działalności w zakresie obrotu energią elektryczną. Faktury wystawiane przez powoda odbiorcom nie zawierały jedynie kwot umieszczonych na fakturach pierwotnych tj. fakturach (...) sp. z o.o. W rozliczeniach z odbiorcami powód powiększał ceny za energię elektryczną. Często stosował też średnie ceny sprzedaży energii dla odbiorców, w sytuacji gdy sam dokonywał miesięcznych rozliczeń z (...) sp. z o.o. po innej cenie

W sprawie nie istniała także podstawa do odstąpienia od wymierzenia przedsiębiorcy kary.

Zgodnie z art. 56 ust. 6a p.e. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszenia prawa lub zrealizował obowiązek. W niniejszej sprawie nie można uznać, że powód zrealizował obowiązek, ponieważ nie uiścił należnej opłaty zastępczej ani nie przedstawił do umorzenia świadectw pochodzenia.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że zaskarżona decyzja odpowiada przepisom prawa, zaś odwołanie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie. Z tego względu, na podstawie art. 479⁵³ § 1 kpc Sąd orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, przyjmując, że powód, jako strona przegrywająca sprawę, zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów procesu, które obejmowały jedynie wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanego w wysokości 720 zł ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka